

OPONENTSKÝ POSUDEK NA DIPLOMOVOU PRÁCI

**DENISY BUŘVALOVÉ
ETICKÉ DŮRAZY JANOVA ZJEVENÍ.**

**Srovnání výkladů Jakoubka ze Stříbra „Výklad na Zjevení sv. Jana“ a
výkladů Kralických „Šestidílký“.**

Katedra teologické etiky – vedoucí práce doc. ThDr. J. Halama

Praha 2006

61 s. (56 s. textu).

Diplomová práce Denisy Buřvalové z hlediska oboru církevních dějin a historické teologie je zklamáním. Zajímavé a podnětné téma, jakým srovnání dvou rozdílných výkladů knihy Zjevení z prostředí české reformace může být, se stává ve zpracování autorky textem natolik subjektivní povahy, že o jeho objektivním výsledku či výsledcích nemůže být téměř řeč. A práci s textem komplikuje i takové množství formálních chyb a nedostatků, že hodnocení naráží dokonce na nejistotu, nemá-li být text autorce vrácen k přepracování. Stojí proto poukázat na některé z nich a pokusit se, cum grano salis, i o hodnocení kladů.

Začněme od konce: Je překvapením, že autorka po letech studia na vysoké škole není schopná rozlišit prameny a literaturu, ale pokouší se o vlastní (chybné) dělení na primární literaturu-prameny; sekundární literaturu a literaturu pomocnou. Je asi pozdě na toto upozornovat, ale autorka by tím ušetřila prostor, který dává kritice své práce, kdyby fakt tradičního dělení respektovala. A za zmínku stojí i to, že přes včasné upozornění autorka naprosto ignorovala současný stav historického bádání a opřela své bádání o studie zastaralé, se kterými se pojí i několik dalších formálních chyb, kdy například Jakoubkův výklad považuje (s. 13) za „nejrozsáhlejší práci toho druhu z 15. století“, což je sice pravda, mluvíme-li o výkladech česky psaných a pomineme-li např. to, že stejně rozsáhlý latinský výklad obstaral i táborský bohoslovec Mikuláš z Pelhřimova a v českém prostředí měl rozhodující význam i lolardský výklad Zjevení z konce 14. století, nazvaný „Opus arduum valde“, nemluvě o českém komentáři ke Zjevení z pera Lukáše Pražského z počátku 16. století a mnoha dalších výkladech, vzniklých a sestavených dokonce v češtině do časů bělohorských. Na druhé straně zase kralickou bibli autorka považuje ve shodě se znalostmi žáků konfirmačních cvičení „za prvotní rozsáhlý český překlad bible s výkladem“ (s. 19), ale má pravdu jedině v onom „s výkladem“; a mýlí se i v citaci

názvu posledního svazku kralické bible, protože název, uvedený na s. 19, pozn. 46, je názvem edice, ne však název knihy samé. A podobně bychom mohli pokračovat do nekonečna...

Horší než formální chyby však je skutečnost, že čtenář ztrácí jistotu, zda autorka obě zvolená díla skutečně prostudovala? Kralické výklady jsou totiž nejčastěji citovány prostřednictvím skvělé Součkovy studie, u Jakoubka zase hraje prim pouze první díl edice (nemluvě o vzorně zpracovaném rejstříku k edici, z něhož bylo lze čerpat), k němuž autorka přiložila paralely z betlémských kázání Jakoubka, což je sice pěkné, ale ne zcela relevantní, pokud chce interpretovat texty apokalyptické.

Konečně, oponent nepochopil celkové autorčino zaměření práce na „etické důrazy“, když témata, zpracovaná autorkou v 5. oddíle její práce, považuje spíše za pojmy z oboru systematické teologie, nežli etiky (i když o jejich vztahu ke křesťanské etice nemůže být sporu). Ba, dokonce, zcela nerozpoznal ani celkový výsledek a cenu celé práce.

Přesto lze závěrem ocenit odvahu s jakou se Buřvalová pustila do tématu, které jí nebylo zcela vlastní, kde klopytala přes řadu svých neznalostí formálních i odborných, konečně i to, že práci nakonec dokázala sepsat a tato práce přes svou „chaotičnost“ přeci jenom ústí do jasného, byť subjektivně pojatého, závěru, že vybrané výklady na poslední biblickou knihu mají také svou etickou hodnotu. Celkově proto práci hodnotím jen jako dostatečnou (E) a je na autorce, aby práci dokázala náležitě obhájit při závěrečné státní zkoušce, což jí srdečně přeji!

V Praze dne 4. června 2005.

Ota Halama
Ota Halama, Th.D.